

להיות בעידן הגאולה

פוקחים עיניים עם משיח וגאולה יום יום

לאהוב יהודי - ולרקוד!

"ושמחת בחגך" בשמחת הגאולה!
ראה! הפתגם ביום רביעי

אוקחים ניצול גאולה אישי

גיליון 103

חג הסוכות
ט"ו - כ"א תשרי ה'תש"ע
(3-9/10/09)
הגשה עריכה ועיבוד
מרכז חב"ד למושבו צפון הנגב
052-8085770
המספר 241 ממלכת סל
Email: bhm@neto.net.il

מעובד ע"פ שיחותיו הקדושות

של הרבי מליובאוויטש שליט"א מלך המשיח

אושפיזין / הקדמה

בחג הסוכות מגיעים אל כל סוכה אורחים רוחניים - 'אושפיזין'. בזוהר הקדוש מוזכרים שבעה אושפיזין: אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף, דוד. כבוד קדושת אדמו"ר הרי"צ (רבי יוסף יצחק) מליובאוויטש הוסיף ואמר כי גם מנהיגי החסידות ואדמו"רי חב"ד מגיעים כאושפיזין. בכל יום, נחשב אחד מכל קבוצת אושפיזין אושפיזין ראשי, שמוביל אחריו את יתר האושפיזין.

שבת קודש

ט"ו תשרי, חג הסוכות (3.10)

שגרה של נסים

היום האושפיזי הראשי הוא אברהם אבינו - מי שעמו כרת הקדוש-ברוך-הוא את ברית בין הבתרים על גאולת ישראל. האושפיזי 'החסידי' הראשי היום הוא רבי ישראל בעל שם טוב, מייסד החסידות - מי ששמע בעצמו מפי המשיח, כי יתגלה - כאשר יפוצו מעיינות החסידות בכל העולם כולו. עוד ידוע, כי הנהגתו של הבעל שם טוב הייתה שזורה בנסים ונפלאות לרוב, עד שהם הפכו אצלו לטבע ושגרה. זהו בדיוק מה שיקרה בגאולה לכולנו - הנסים והנפלאות יהיו דבר שבשגרה.

(על פי קונטרס מעייני הישועה, משיחות לילת חג הסוכות תשנ"ב, סעיף טו)

יום ראשון

ט"ז תשרי, חול המועד סוכות (4.10)

להתמלא בשחוק ושמחה

היום האושפיזי הראשי הוא יצחק אבינו, יצחק נולד באורח נס לאב בן מאה ואם עקרה בת תשעים! חז"ל מספרים, כי בשעה שנולד - נפקדו כל העקרין בעולם, והתרבו השחוק והשמחה - על דרך הייעוד שיתגשם בגאולה השלמה: "אז ימלא שחוק פינו" (תהלים קכו, ב).

האושפיזי 'החסידי' הראשי היום הוא רבי דוב בר, המגיד ממזריטש. למילה 'מגיד' יש בשפה הארמית משמעות של משיח. המגיד ממזריטש עורר ומשך את לבם של ישראל אל השמחה של הגאולה האמיתית והשלמה.

(קונטרס מעייני הישועה, משיחות לילת חג הסוכות תשנ"א, סעיף כא)

שואבים שמחה לליל השנה בשמחת בית השואבה

סיפורים קנים לא נתינת צדק

אתרוג של בית המקדש

מעשה בגאון המדע רבי זלמן בהר"ן לעו"י זצ"ל הנקרא ר' זלמן נחום'ס, שפעם בא אליו אחד מבני עדו'ס במוצאי יום הכיפורים כדי להראות לו את האתרוג שקנה, אתרוג שהיה מהודר בכל המעלות, אלא שהיה חסר בו משהו. אותה שנה חל יום ראשון של חג סוכות בשבת. כאשר אמר לו רבי זלמן שיש פסול חסר באתרוג, תמה האיש: "וכי מה בכך? והרי בשנה הזאת חל יום ראשון של סוכות בשבת, ואם כן הרי בין כך ובין כך אין מברכים על האתרוג, ועל פי ההלכה חסר כשר?"

המשך הסיפור בעמוד הבא

יום שני

י"ז תשרי, חול המועד סוכות (5.10)

אורות גבוהים

הפעם הראשונה שמוזכרת המילה 'סוכות' בתורה היא בקשר לאושפיזי הראשי של היום - יעקב אבינו: "ויעקב נסע סוכותה" (בראשית לג, יז). בתורת החסידות מוסבר, כי באותה עת היה יעקב כבר מוכן מבחינה רוחנית אל הגאולה השלמה, ומה שעייב אותה מלבוא היה מצבו הרוחני של עשוי הרע. האושפיזי 'החסידי' הראשי הוא אדמו"ר הזקן, רבי שניאור זלמן מליאדי, מייסד חסידות חב"ד. רבי שניאור זלמן האיר את העולם בשני-אור - שני אורות: אור תורת ההלכות שבשולחן ערוך שערן, ואור תורת החסידות שבספרו 'תניאל'. אורות התורה הללו הן הכנה לקראת גילוי התורה המופלאים שנשמע מפי המשיח בגאולה השלמה.

(על פי קונטרס מעייני הישועה, משיחות לילת חג הסוכות תשנ"א, סעיף כו)

יום שלישי

י"ח תשרי, חול המועד סוכות (6.10)

החידושים הגדולים - בתורה!

היום האושפיזי הראשי הוא משה רבינו, האושפיזי 'החסידי' הראשי הוא אדמו"ר האמצעי, כפי שמכונה רבי דוב בר, האדמו"ר השני לבית חב"ד. משה בהיותו בהר סיני קיבל הזכות והאפשרות להתפלל ולחדש חידושים בתורה (אולם ברוב טובו הוא הואיל לחלוק את הזכות הזו עם כל בני ישראל). בדומה לכך, מתייחד אדמו"ר האמצעי בביאוריו הרחבים והחדשניים בתורת החסידות. חידושי התורה הם הכוח המיוחד של עם ישראל שעל ידו יזכו לחידושי התורה המופלאים שיתגלו מהמשיח בגאולה השלמה.

(קונטרס מעייני הישועה, משיחות לילת חג הסוכות תשנ"ב, סעיפים ה-הט)

יום רביעי

י"ט תשרי, חול המועד סוכות (7.10)

לאהוב - ולרקוד!

היום האושפיזי הראשי הוא אהרן הכהן, והאושפיזי 'החסידי' הראשי הוא הצמח צדק, כפי שמכונה רבי מנחם מענדל, האדמו"ר השלישי לבית חב"ד. המכנה המשותף לאושפיזין אלה הוא אהבת ישראל. אהרן ידוע כמי ש"אוהב את הבריות ומקרבן לתורה". וכך גם אדמו"ר הצמח צדק פעל בחיורף נפש למען הצלת נערים יהודים מגזירות הגויים ולמען קירובם לדרך התורה. עלינו להיות "מתלמידיו של אהרן" וללכת לאורם של אוהבי ישראל אלה. לקרב יהודים לדרך התורה, החל מהמנהג המלכד שעל הפרק - ויקדי שמחת בית השואבה. ויקודים אלה מקורם בריקודים שנהגו מידי לילה בחג הסוכות בבית-המקדש, ושיחדשו בקרב ממש - בעיצומו של חג סוכות זה - בבית-המקדש השלישי.

(על פי קונטרס מעייני הישועה, משיחות לילת חג הסוכות תשנ"א, סעיף לב)

יום חמישי

כ' תשרי, חול המועד סוכות (8.10)

להפוך את העולם ל"בן"

היום האושפיזי הראשי הוא יוסף הצדיק. השם יוסף הוא מלשון "יוסף השם לי בן אחר" (בראשית ל, כד). מילים אלה ורומזות לעבודה של הפצת הקדושה בעולם על ידי התורה והמצוות. התורה והמצוות גורמות לכך שגם דבר שנראה כ"אחר" ומתנכר לקדושה, הופך להיות בבחינת "בן" וחלק טבעי ממשפחת הקדושה. האושפיזי 'החסידי' הראשי היום הוא הרבי מהר"ש, כפי שמכונה רבי שמואל, האדמו"ר הרביעי לבית חב"ד. אדמו"ר מהר"ש נהג להדגיש כי העולם מלכתחילה נוצר במטרה שנגלה בו את היותו "בן" לקדושה. זהו אפוא תמצית הדרך אל הגאולה השלמה - לגלות את היותו של העולם כולו אינו אלא סביבה ידידותית לקדושה. ובשלב זה: "להיות לו יתבונן דירה בתחתונים".

(על פי קונטרס מעייני הישועה, משיחות לילת חג הסוכות תשנ"ב, סעיף כא)

יום שישי

כ"א תשרי, הושענא רבה (9.10)

חיילי בית דוד

היום האושפיזי הראשי הוא דוד המלך, שהנו סבו הגדול של משיח צדקנו. האושפיזי 'החסידי' הראשי היום הוא רבינו הר"ר, כפי שמכונה רבי שלום צד, האדמו"ר החמישי לבית חב"ד. אדמו"ר הר"ר הוא מי שייסד את ישיבות חב"ד בעולם וקרא לתלמידיו - חיילי בית דוד. הוא אמר כי הם אלה שילחמו את המלחמה הרוחנית של בית דוד, עד להתגלותו השלמה של משיח בן דוד.

(על פי קונטרס מעייני הישועה, משיחות לילת חג הסוכות תשנ"ב, סעיף לב)

יהי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

למכיל זוהר בן שמחה לרגל יום ההולדת - י"ז תשרי - שנת ברכה והצלחה בגור' עם רעיונות מאיה בת חנה ומשפחתם שיחיו

מקדש ומודפס לזכות: לע"ג א"ם רבקה בת דונה ומימון ז"ל מוקדש ליום סטיבתה ת.נ.צ.ב.ה. וקיום בה: "הקצו רוגזי שונני עמי" והיא בתוכם. חנו ומלוי' טוב בעד כל משפחתה שיחיו לברכה והצלחה בגור'

לפרשת מראהו זדדמט בדמטו שלובים 08-9422665 לרבות חיים ממנין וזורים בבמיר

www.chabad.info | www.Moshiach.net

תשרי מלך המשיח

"ויקהלו אל המלך שלמה כל איש ישראל"

בירח האיתנים בחג הוא החודש השביעי" (מלכים א, ח)

התפילה הסתיימה והקהל פנה להקפות השמחה הרקיעה שחקים. הרבי עודד בידי את השירה, והחסידים קצפו ורקדו, שמחים בשמחתה של התורה.

ר' ישראל, שישב מן הצד, הרים את ראשו והביט בחסידים המרקדים והשמחים. מולו רקדו בדבקות ר' מולא, החסיד הישיש. הישיש שבקושי נושא את עצמו בימי – החול, כאילו רוח-נעורים מתחדשת בקרבו, בידי ספר-תורה והוא מרקד בדבקות כשעיניו עצמות.

ר' ישראל הוקסם משמחתו של ר' מולא. מזווית עינו קלט את הקבצן של העיירה. זה, שבגדיו קרועים וילדיו רעבים ללחם, שבקושי מוצא את מחייתו ופניו נפולות כל ימות השנה, מעוררות רחמים – היה מרקד עכשיו בכל עוזו. בגדיו הבלים נקיים למדי, פניו מאירות ורגליו טופפות על הרצפה, נוגעות – לא – נוגעות, זרועותיו מונפות לכל עבר, כולו אומר שמחת – תורה.

מביט בו ר' ישראל ובמחומו צפים ועולים דברי התורה ששמע מהרבי שאתקד, על מעלתה של שמחת התורה, יום – שמה בעולם הזה ובעולמות העליונים. "כל העולמות כולם שמחים בשמחת התורה. כל 'סדר ההשתלשלות' שמח ורוקד בשמחת התורה" – היו דבריו של הרבי. "מה לי שיושב אני מן הצד" – הרחיק לעצמו – "וכי אפרש מהציבור כולו? העולמות כולם רוקדים כעת, ואני אביט מן הצד, אשקע בצרותי?" – שאל את עצמו, וקם ממקומו.

הוא נכנס אל מעגל הרוקדים. שוכח את צרותיו ואת בנו יעקב השוכב על ערש-דוי, מתעלם ממבטי התדהמה של החסידים, החל ר' ישראל רוקד ומקפץ. עד מהרה נעצמות עיניו ורוקדו נעשה מהיר יותר. רגליו נשארות אותו מעלה – מעלה. השמחה משתפכת על פניו והוא מרקד, מסתובב במקומו, מתנדבך בשמחתם של כל העולמות העליונים, בשמחת התורה. הזיעה ניגרת מפניו, אך ר' ישראל אינו שם לבו לכך. כבר אין הוא זוכר כלל את דבר מחלתו של יעקב, ואין הוא זוכר כלל את מצבו – כל ישותו אומרת "ישו ושמו בשמחת התורה..."

החג עבר, ור' ישראל נכנס אל רבו לקבל את ברכת הדרך. את דבר מחלתו של יעקב אין הוא מזכיר כלל, שהרי את הפתקה הקודמת לא לקח הרבי מהשולחן. "אם ה' גור, לא אלתונך" – אמר לעצמו קודם שנכנס ליחידות, מקבל עליו דין שמים.

הרבי הביט בו בחיוך וברכו בדרך צלחה. ר' ישראל פנה לאחור, בכונה לצאת מחדרו של הרבי, אך הרבי קרא לו ואמר: "בערב החג, בשעה שנכנסת אלי ובקשת ברכה לשלומי של בנך, לא ראיתי שום סיכוי לחיי בנך. משמים כבר גזרו כליה על בנך, ולא היה באפשרותי לבטל את הגזרה. משום כך לא לקחתי את הפתקה שהנחת על שולחני. אולם לאחר שמחת – תורה, בה שכחת את צרותך ובעיותך ופניית לשמחתה של התורה, שמחה אמיתית ללא פניות אישיות, הוחלט בשמים לבטל את הגזירה ולהשאיר את בנך בחיים..."

את הסיפור הזה ספר האדמו"ר רבי יוסף – יצחק מליובאוויטש – הר"י"ץ בשמחתו עדין – לעשרה חסידים שוימן לחדרו, וסיים באומרו: "התקיימה בחסד זה האימרה 'שמחה פורצת גדר'".

שמרוחק נראו בתי העיירה בה נמצא ביתו של הרבי. לבו של ר' ישראל החסיר פעימה. הרי זהו המקום, זוהי העיירה בה נמצא הרבי, העיירה בה יתכן שימצא את אשר חפש – ברכה לבנו יעקב. התקווה החלה לפעם בלבו, צעדיו נעשו קלילים, ועד מהרה מוצא את עצמו בפתח בית המדרש המוכר כל כך.

ר' ישראל הניח את חפציו בפתח, זקף קומתו ונכנס פנימה. אחר התיישב על מקומו ושפך את צקון – לחשו לפני בורא העולם.

בינתיים פרשה השנה החדשה את כנפיה, ור' ישראל הכין עצמו לימי הדין הממששים ובאים. ר' ישראל ידע, כי אל הרבי יכנס רק לאחר יום – הכיפורים, מכיוון שעד אז אין הרבי מקבל איש בחדרו.

עשרת ימי תשובה גם הם חלפו ועברו, והנה הגיע יום – הכיפורים. התרגשותו של ר' ישראל הלכה וגברה, ועימה גברו בקשותיו ותחייתו.

בקשה אחת היתה לו לר' ישראל; בקשה אחת אותה שאל וביקש, לה ציפה ויחל – שבשעה שייכנס ליחידות, יקח הרבי את הפתק בידו. כי זאת לדעת – שנהג היה בחצרו של הרבי: החסיד היה נכנס לחדרו של הרבי, ומניח על השולחן את הפתק ובו בקשותיו וצרכיו. והיה אם הרבי משיט את ידו ולוקח את הפתק, מובטח לו שבקשתו תתמלא, אולם אם הרבי אינו לוקח את הפתק, הרי שבקשתו מושבת ריקם...

מרגע לרגע גברה עצבנותו של ר' ישראל. "הייקח הרבי את הפתק, או לא יקח? הירפא לבני יעקב, או שמוא..." – השנה נדדו מעיניו ותאבנו סר מעליו. הוא המתין בציפייה דרוכה לקראת היחידות, שנקבעה לאחד מימי חול – המועד סוכות. רגע היחידות הגיע.

כשהפתק בידו, רגליו רעדו ועיניו דומעות – נכנס ר' ישראל אל חדרו של הרבי. ללא אומר דברים הניח את הפתק על שולחנו של הרבי, וציפה שהרבי יטול אותה ויברך את בנו – יקירו, יעקב.

בחדרה גוברת והולכת הביט על פיסת הניר, שנותרה כמיומת על השולחן. עיניו מלאו דמעות. הכל היה ברור. אין שום סיכוי. הרבי הביט חליפות בו ובפתקה, אך לא נטלה לידיו.

ר' ישראל יצא מחדרו של הרבי, התיישב על הרצפה והחל מתייפח כילד קטן. הוא הבין היטב את משמעות הדבר. "חיי אינם חיים" – מירר בככי. "מי יודע אם חי בני יעקב?" – הרחרח בחדרה. הגרוע מכל קרה – הרבי לא לקח את הפתקה.

הימים חלפו וחג שמחת תורה הגיע. מכל עבר עלו ניחוחות מאכלי החג הקרב, פה ושם נשמעו זמירות החסידים המכנינים עצמם לקראת שמחת התורה, אך לבו של ר' ישראל מר בקרבו הוא לא חש את שמחת התורה הקרובה ובאה, ולא שם לבו לחסידים שברכוהו לשלום. ר' ישראל היה מנותק כולו מהמציאות.

בית – הכנסת המה מאדם. החסידים תפסו את מקומותיהם, מצפים לכניסתו של הרבי אל האולם. פני הכל מחייכות.

הרבי נכנס, והתפילה החלה. החזן הנעים בקולו ותבל את תפילתו בקטעי שירה, שאליה הצטרף כל הקהל מנותק התרגומות – הנפש. ר' ישראל לא היה שותף לשמחה. הוא ישב בקרן זווית, מכונס בעצמו, מנותק מהאוירה הכללית.

הוא הביט בחדרה גוברת והולכת על הניר שהיה עדין מונח על השולחן לפניו. עיניו מלאו דמעות. זה היה ברור – אין שום סיכוי...

ר' ישראל היה חסיד גדול של רבו. בעיירת מגוריו מפיץ ר' ישראל את תורת רבו ודרכיו, גם בין אלו שאינם נמנים עם עדת החסידים, והללו שמחים לשמוע את דבריו-מרגליותיו של ר' ישראל.

פעמיים בשנה היה ר' ישראל פוקד את בית רבו. "חייב אני למלא את שקי בתורה ויראת-שמים, וזאת אפשר לעשות רק אצל הרבי" – היה אומר ר' ישראל לזוגתו, בשעה שהיה מכין עצמו לנסיעה, ועל פניו שפוך חיוך של עונג מתמחשבה על הנסיעה אל הרבי.

כבר חודשיים קודם לכן היה ר' ישראל מכין עצמו לנסיעה. לתפילת שחרית היה משכים, מכין עצמו לתפילה בטבילה במקווה ובלימוד חסידות. תפילתו היתה מרגשת במיוחד, עד שביט – הכנסת היה מתמלא בבכיות ובדמעות כבראש - השנה ויום – הכיפורים. הימים ימי רצינות הם; וכי קלה היא בעיניכם, הרי בעוד חודשיים יכנס ליחידות עם הרבי. חודשיים אלו ניצל לחסד ולעזרה לזולת, יותר מכפי יכולתו. את הימים הנותרים לנסיעה היה מונה בחביבות גדולה. העירה כולה היתה שותפה לשמחתו ולהתרגשותו לקראת הנסיעה אל רבו. זהו החסיד ר' ישראל.

אלא שהפעם לקראת הנסיעה הקרובה, התהפך מזלו של ר' ישראל. בנו הקטן, יעקב, חלה במחלה אנושה. הרופאים הרבים שפקדו את מיטתו, לא מצאו מזור למחלתו. איש מהם לא ידע כיצד לטפל במחלה. מצבו של יעקב הלך והחמיר, עד שגם אביו, ר' ישראל, שבתחילה היה מלא שמחה, וכולו ביטחון שלבנו הקטן לא יקרה מאומה, לא ידע את נפשו מרוב צער ועוגמת נפש.

הימים הלכו וחלפו, ובמצבו של יעקב לא חל שום שינוי. מחלתו הקשה שיתקה את המשפחה כולה, שהיתה מרותקת למיטתו. השבועות נקפו ומשקלו של יעקב הלך ופחת. הוא היה שוכב במיטתו חיוור וחלש, גופו לא עיכל שום דבר – מאכל, והשינה הייתה ממנו והלאה. עיניהם של ר' ישראל וזוגתו כלות, ובפיהם תפילה לבורא עולם שיוציאם ממצבם העגום והקשה וירפא את בנם.

כשבאו מים עד נפש החליט ר' ישראל לארוז את מיטלטלו ולנסוע אל רבו, כדי לבקש את ברכתו. הימים ימי חודש אלול, חודש הרחמים והסליחות. ר' ישראל עזב את משק – ביתו ושם פניו אל הדרך, לבית רבו.

מדי פעם היה מתיישב בכבדות בצדי הדרך ונפשו מרירה עליו. כך היה צועד, עטוף יגון וצער, עד